

Mirco Agerde 2003

Második katekézis:

A válaszunk: rendelkezésre állás

Kedves barátaim: az első katekézisünk alkalmával elemeztük önmagunk Máriának szentelése bibliai, teológiai alapjait, és hangsúlyoztuk, hogy ez nem emberi találmány, hanem Istennek és Jézus Krisztusnak a Szeplőtlen Szűz Mária által kinyilvánított akarata, aki – főként a Fatimai jelenéstől kezdődően – mást sem tesz, csak személyesen kéri önmagunk neki szentelését. Továbbá úgy határoztuk meg önmagunk Máriának szentelését, mint a keresztségi fogadalom tudatos megújítását, olyan megújítását, amelyet úgy akarunk megélni, hogy befogadjuk Máriát szívünkbe és életünkbe – ahogy János apostol tette a keresztt alatt – azért, hogy segítsen nekünk megélni keresztségünk elhivatottságát, melynek lényege a szentségre való törekvés.

Nem lenne teljes ez az előadás, ha nem néznénk meg egy Máriának való szentelés nagy példáját: II. János Pált, a „Totus Tuus” pápáját. Egészen a tiéd, ó Mária, tégy velem úgy, ahogy legjobbnak látod, használj engem, mint a hangszeredet, mert tudom, hogy kezeidben mindig és csakis az Úr akaratát fogom véghez vinni, és így biztonságra, öröme és békére találok. Ez a jelentése a „Totus Tuus” mottónak! II. János Pál ezt írta „Ajándék és titok” című művében, amely pappá-szentelésének 50. évfordulója alkalmából jelent meg: „amikor beléptem a szemináriumba, kezdtem kétségbe vonni a Mária iránti tiszteletet, mert úgy tűnt nekem, hogy elveszi a csakis Krisztust megillető tisztelet elsőbbségét; de aztán megtaláltam és elolvastam Montforti Grignon Szent Lajos „Értekezés a Szent Szűz igazi tiszteletéről” című művét, és akkor nemcsak azt értettem meg, hogy Mária Krisztushoz vezet minket, hanem azt is, hogy ma Krisztus is Máriához vezet minket: *’íme a te anyád’.*”

Ugyanúgy II. János Pál mondta Franciaországban, Le Bourges-ban 1980 június 1-én, az Úrangyala során: „Hogyan élhetnénk meg keresztségünket az asszonyok között áldott Mária szemlélése nélkül (...)? Krisztus adta Őt anyánkul, Ő adta Máriát az Egyháznak Anyául... Minden katolikus spontán módon hozzá imádkozik és neki szenteli magát, hogy jobban az Úrnak szentelhesse magát.” Nem jelentenek-e ezek a tények, ezek a szavak bizonyítékot és választ mindazoknak, akik feleslegesnek vagy egyenesen veszélyesnek tartják magukat a Szűzanyának szentelni, vagy azoknak, akik ellenzik az erre való felkészülést, és ennél fogva a gyakorlatát is?

Ezeknek a megjegyzéseknek elsősorban az a célja, hogy bevezessék a második katekézisünk témáját: milyen választ kell adnunk a Szűzanyának arra a kérésére, hogy szenteljük magunkat Szeplőtelen Szívének? Az 1986. július 27-i üzenet tartalmazza azoknak a választát, akik valóban Máriának akarják szentelni magukat – arra hívok mindenkit, hogy tartsa szem előtt, olvassa gyakran újra a „Mária hív” üzenetek könyvéből. Ez alkalommal a Szűzanya azt mondta: „**Drága gyermekeim, én köztetek akarok maradni. A ti kezeitekkel óhajtok dolgozni, a ti nyelvekkel beszélni, a ti szívetekkel szeretni. Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok, és együtt fogjuk a lelkeket megmenteni. Csak ez legyen munkátok célja. Megáldalak titeket, gyermekeim, megáldalak titeket.**”

Ez egy nagyon rövid, de intenzív üzenet: benne van a magunk Szűzanyának szentelésének és e szentelés valódi megélésének a kulcsszava; az a szó, amit nem szabad soha elfelejteni: „rendelkezésre állás”! Könnyen meg lehet érteni, hogy a rendelkezésre állás egyfajta hozzáállás az élethez, folytonos hozzájárulás ahhoz, hogy Égi Édesanyánk munkálkodhasson bennünk és általunk. Mária az „igen” asszonya. „**Fiat mihi secundum verbum tuum = legyen nekem a te igéd szerint**”; Mária teljesen és feltétel nélkül átadta magát Isten akaratának: nem gondolkozott, hogy ez megfelelő-e, helyes-e vagy sem! Ő értünk és a mi megváltásunkért

teljesen odaadta magát Istennek, így a megváltás tökéletes eszközévé vált. Az ő terve lehet, hogy más volt. „*Férfit nem ismerek*”: talán ez az Úrnak való szűzi odaszentelődés terve volt, amelyet abban a pillanatban az Angyal Isten akarata szerint összekuszált. Ő magyarázatot kér, megtudja, hogy édesanya lesz, bár szűz marad; és végül, bár az ő terve tulajdonképpen különbözött Istenétől, megértette Isten róla alkotott tervének nagyságát: Isten Igéjének édesanyjává válni, amely túlmutat minden emberi lehetőségen. Bizalommal telve és szeretettel átadja magát annak az Istennek, aki örök megváltást tervez és – mindig és állandóan – távolabbra lát bármely teremtménynél, legyen bár az kiváló és kegyelemmel teli, mint amilyen Mária.

Ajándékozz meg azzal, hogy a rendelkezésekre állsz, mondja neked ma Mária, add nekem minden a nap a te kis „igenedet” – kicsi, mert gyenge, bizonytalan és bűnös teremtmény vagy – és így majd átváltoztatom életed nagy „Fiat”-jává és így leszel te is az üdvösség eszköze azok számára, akik körülötted vannak, persze azokkal kezdve, akik számodra a legdrágábbak!

„*Ecce... fiat*” volt a Szűzanya nagy rendelkezésre állása, nagy szava;

„*ecce.. fiat*” váljék a te nagy szavaddá, a te valóságos mindennapi hozzáállásoddá és akkor valóban megéled majd önmagad Máriának való szentelését!

Szeretnek és elfogadnak? „*Ecce... fiat*”! Kevésre becsülnek? „*Ecce... fiat*”! Egészséges, beteg, gazdag vagy szegény vagy? „*Ecce ... fiat*”! Nyaralni készülsz, és közbejön valami? „*Ecce...fiat*”!

Mindenki képzelje el azt a helyzetet, amit jónak lát – és amit most megél – és e felkészülés kezdetén, kezd el mondani: „*Ecce... fiat*”. Ez, testvéreim, csakis ez a béke titka, a szívbeli békéé: alázatos teremtmény légy, aki megengedi Istennek, hogy használja őt üdvözítő terveiben, aki megengedi Istennek, hogy életébe avatkozzon, hogy saját tervei szerint vezesse azt, segítve mindabban, ami használ neked, az ő tervébe nem illő sebeket és bűnöket meggyógyítva, azért, hogy te az lehess, akivé szeretné, hogy válj, egészen a szentség eléréséig. „*Gyermekeim, legyetek alázatos hangszerek a kezeimben, és én vezetek benneteket Isten ösvényén.*” mondta a Szűzanya 2002 augusztus 15-én.

Tehát, „*ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésekre álltok...*”; ajándékozatók nekem a mindennapokban a ti kis „igeneteket”, ahogy eddig szó volt róla! De folytatva az 1986. július 27-i üzenet elemzését, felfedezzük, hogy Égi Édesanyánk maga hogyan konkretizálja és magyarázza a fent említett rendelkezésre állást: azt mondja: „*a ti kezeitekkel óhajtok dolgozni, nyelvetekkel beszélni, szívetekkel szeretni*”. Ha jól megfigyeljük a kéz, nyelv, szív sorrendet, azt vesszük észre, hogy ugyanaz a sorrend – még ha meg is fordítva – mint amit a bűnbánati ima tartalmaz a szentmisében: „Gyónom a mindenható Istennek, hogy sokszor és sokat vétkeztem, gondolattal szóval, cselekedettel és mulasztással...”

Figyeljük meg, hogy ez nem véletlenszerű sorrend! A gondolatokból születnek a szavak (előbb gondolok valamit, aztán mondom, amit gondolok), ezekből következnek a cselekedetek, (amelyek többé-kevésbé összefügghetnek a gondolatokkal vagy a szavakkal, vagy egészen elmaradnak, tehát mulasztások!). Az ember teljesen egy, tehát a kezek, a nyelv, a szív szimbolizálják és ábrázolják az egész személyedet; vagyis Mária nem egy részünket kéri, nem csak egy kicsit belőlünk, vagy azt, hogy egy napig álljunk rendelkezésére, aztán három napig meg ne! Édesanyánk mindent akar belőlünk, egész személyünket és minden nap, mindig!

De haladjunk sorban: „*A ti kezeitekkel akarok dolgozni...*”; a kezek tetteink és mindennapi munkánk szimbólumai: ha tehát a kezem Mária kezévé válik, érthető, hogy cselekedetem, mindennapi munkám hogyan lesz Mária cselekedetévé és munkájává, tehát jól végzett lesz, hiszen Mária mindent jól tesz. Ezért a te materiális tevékenységed, munkád folyamatosan megszentelődik, segíteni fogja a folyamatos – szociális és lelki – fejlődését annak az emberi közösségnek, amelyben mozogsz; édesebbé válik a legunalmasabb munka is, amit például annyi nő végez otthonában mindenfajta morális elismerés nélkül, és így tovább: mert ha megengeded, hogy kezeid Mária kezeivé váljanak, tevékenységed biztosan újabb téglával

járul majd hozzá egy emberibb, igazságosabb és testvériesebb társadalom építéséhez, összességében a szeretet új civilizációjának építéséhez – ahol az ember többet ér a pénznél.

„**Nyelvetekkel akarok beszélni...**” Ha megengedem a Szűzanyának, hogy az én nyelvemmel beszéljen – szavaimon keresztül –, az már nem lesz csípős, rágalmozó, nem lesz olyan nyelv, amely rosszat mond (vagyis átkoz, mert az átok ez: rosszat mondás, rosszat kívánás), amely irgalom nélkül kritizál és ítél. Ellenkezőleg: olyan lesz, amely áld, amely csak jót mond, és kíván, amely csak olyan szót ejt ki, ami a testvér épülését szolgálja, amely képes mindig evangéliumi módon beszélni, hogy buzdítsa és erőt adjon annak, aki az igazságot keresi, de meg tudja inteni a bűnöst, tanácsot tud adni a bizonytalannak; akinek az igenje igen, a nemje pedig nem!

Ezzel kapcsolatban még elmondanék egy történetet. Egy szeles napon az 1500-as évek Rómájában egy nő elment gyónni Néri Szent Fülöphöz – azzal vádolta magát, hogy nyelve túl könnyen mond kritikát és ítéletet. A Szent penitenciául meghagyta neki, hogy menjen haza, fogjon egy tyúkot, menjen végig vele Róma utcáin, útközben kopassza meg, és a tollait szórja a szélbe, majd jöjjön vissza. A nő, aki nagyon kíváncsi és meglepett volt, úgy tett, ahogy mondta neki, majd visszatért a gyóntatóhoz. Ekkor Néri Szent Fülöp arra kérte, hogy most menjen, és azonnal szedjen össze minden szétszóródott tollat a város utcáiról. A nő tágra nyílt szemekkel válaszolta, hogy ez lehetetlen! Erre a Szent azt felelte, hogy ezek a tollak bizony az ő kritikái: mikor egyszer már elhagyták ajkait, lehetetlen őket megállítani és nem lehet tudni, hova és hogyan kerülnek, és így milyen kárt okozhatnak azoknak, akikről rosszat mondott, hiszen ráadásul mindenki hajlik rá, hogy a hallottak kiforgatásán túl az eredeti pletykához még hozzátegye a sajátját is.

Túl sokszor hisszük ítéleteink során, hogy csak mi vagyunk igazságosak. (De „*ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét...*”, mondja az Evangélium (Mt 5,20)! Adjuk át nyelvünket Máriának, és akkor mindenkinek hirdethetjük, mennyire nagy az Úr szeretete, mennyire meg tudja tölteni örömmel gyermekeit, akik Őérte és az Ő szentséges Szűz Anyjáért munkálkodnak és beszélnek.

„**A ti szíveitekkel óhajtok szeretni...**”; ha átadjuk szívünket, azaz belső életünket, szeretetünket, intellektuális és szellemi képességeinket Máriának, bensőnk nem lesz többé szétforgácsolódva a világ ezer kincse, bálványa, a sokszor zavaros érzékiségek és szerelmek, földi dolgok és személyek között. Ellenkezőleg, Mária önző szívünket felebarátivá teszi, megtapasztaltatja velünk, hogy jobb adni, mint kapni, megérteti velünk, hogy az olyan élet, amely nem adja át magát Istennek rajta keresztül, tehát semmit sem akar adni a testvéreinek, értelmetlen, a földi és égi kudarc útján jár, még ha anyagi javakban bővelkedő vagy a tömegek és a média által csodált és dicső élet is.

Összefoglalva, ha Szűzanyának adjuk szívünket, ő majd megtölti az Ő Szeplőtelen Szívének édességével, megtölti örömmel és élettel, de főként az élet értelmével, osztatlan szívvé teszi – amilyen az övé – amely Istenért és a testvérekért él. Ezt jelenti, drága testvéreim: „**legyetek alázatos hangszerek a kezemben és én elvezetlek titeket Isten útjára**”; ezt jelenti: „**Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok, és együtt megmentjük a lelkeket**”.

Ha igaz, hogy Mária nagy „igenjén” keresztül az Ige testté lett, közénk jött és megváltotta a világot, ugyanannyira igaz, hogy a mi kicsi, de szilárd, teljes és feltétel nélküli „igenünk”, tehát a mi valódi rendelkezésre állásunk által, Égi Édesanyánk átváltoztatja kezeinket, nyelvünket, szívünket – átváltoztatja teljes valónkat – az Ő világban való jelenlétének jelévé, Krisztus hiteles tanúivá tesz minket, a megtérésre való folyamatos felhívássá, eltökélt tanítványokká, aktív keresztényekké, akik – Máriának hála – a szívükben önmaguk és testvéreik üdvözítésére vágyódnak, és így a legnagyobb szeretet-műnek, a lelkek üdvözítésének részeseivé válnak.

A jelekkel kapcsolatban általában azt halljuk, hogy a hithez nincs rájuk szükség, vagy hogy lehet hinni jelek nélkül is. Ellenkezőleg, manapság nagy szükség van jelekre, szörnyű volna,

ha nem lennének jelek. Máskülönben hogy lehetne magyarázni Isten nagy ószövetségi jeleit a zsidó nép számára? Hogyan tudnánk magyarázni az Evangélium csodálatos jeleit? Hogyan magyarázzuk a Szűzanya jelenéseit – mindig megtérésekkel és megmagyarázhatatlan gyógyulásokkal (ld. Lourdes pl.)? Hogyan lehetne magyarázni azt a tényt, hogy Isten mindezt és még annyi mást adott, ha nincs szükségünk jelekre? Az a helyzet, hogy manapság mindemellett szükség van a jeleknek egy különleges kategóriájára, az Evangélium hű tanúira, olyan személyekre, akik az életükkel és szavaikkal – ahol erre szükség van – nyilvánosan is képesek félelem nélkül Krisztus mellett tanúskodni; olyan személyekre, akik akár az árral is szembeúsznak, hogy hirdessék az igazságot és az Egyház tiszta és helyes tanítását.

Már VI. Pál pápa is mondta, hogy a mai világnak nagyobb szüksége van tanúkra, mint tanítókra, és 1994. november 1-én a Szűzanya azt mondta: „**A hiteteket nyilvánosan gyakorolva ti lesztek Isten népe, amely megtéríti Isten népét.**”

1990 egy júniusi estéjén a Cenacoló parkjában hirtelen és erősen az immáron nagy hírnévre szert tett schioi San Martino illata hívta fel magára a figyelmet. Minden illatozott: a nyilvános vízvezeték, a levegő, amit belélegeztek, a föld kavicsai, minden, valóban minden. Amikor ilyen események történnek, mindig örülünk, mivel ezek érzékelhető, szinte fizikai módon figyelmeztetnek Égi Édesanyánk jelenlétére. Aznap este a Szűzanya a kriptában megjelenvén azt mondta: „(...) **Jelenlételem azért észlelítek, mert szerettek engem. Mélyen megérintenek a jeleim, és miközben imádkoztok, közelségemet kívánjátok. Drága gyermekeim, azt szeretném, hogy ti legyetek a jeleim a világban, és azok is lesztek, ha ti is óhajjtátok.**” (1990. június 2.)

Tanuljunk meg itt egy fontos dolgot: Isten jeleket ad (San Martinóban az illatozó kereszt jele, a gyermek Jézus gipszszobra, aki több alkalommal sírt stb.), de ezek a jelek üzenetet tartalmaznak, Isten magasztos szavát: határozott meghívást fejeznek ki a megtérésre, arra a tartós életváltozásra, amely szintén jellé válik. És ismételjük, ezekre a jelekre van szüksége ma a világnak, máskülönben az Égből kapott különleges jelek is némák maradnak! Ismételjük, szükség van jelekre, azaz olyan lelkekre, akik Isten útjára lépnek, engedik, hogy Mária anyai melegsége lassan átváltoztassa őket, azzal az alázatos és őszinte kívánsággal, hogy tegyenek valamit Istenért és Egyházáért.

Sajnos létezik azonban egy nehézség, amely elhomályosíthatja az út szépségét (mindazonáltal nem leküzdhetetlen!): Azok a lelkek, akik elhatározzák magukat a hit és a szentség mellett, igen hamar gátakba, kísértésekbe, akadályokba ütköznek; igen hamar tudatosul e lelkekben a bennük lakozó bűn, saját esendőségük és gyengeségük. Ezt a katekézisünket végig kíséri Grignon Szent Alajos könyvének az olvasása, amely segít nekünk ebben a felkészülésben. Ebben találjuk a következő kemény szavakat. (Értekezés a Szent Szűz igazi tiszteletéről, 79-es szakasz). A Szent így szól: „*Természetünknel fogva büszkébbek vagyunk a pávánál, jobban a földhöz tapadunk a varangyos békánál, rútabbak vagyunk a bakoknál, irigyebbek a kígyónál, falánkabbak a sertéseknél, haragosabbak a tigriseknél, lustábbak a teknősbékánál, gyengébbek a nádszálnál és állhatatlanabbak a szélkakasnál. Alapjában véve nincs egyebünk, mint a semmiség és a bűn, és nem érdemlünk semmi mást, mint Isten haragját és az örök kárhozatot.*” Ezeket a szavakat olvasva megbotránkozhatnánk: lehetséges, hogy az ember valóban ennyi? Amikor pl. azt halljuk, hogy egy „édesanya” újszülött gyermekét a szemetes-konténerbe dobta, undort érzünk és azt mondjuk: „Rosszabb az állatoknál, még az állatok sem csinálnak ilyet”! Valóban, az ember Isten kegyelme nélkül rosszabb tud lenni az állatoknál; az ember, aki tudatosan visszautasítja a kegyelmet, képes a legnagyobb démonná változni; miközben az az ember, aki elfogadja a kegyelmet és aszerint járja az útját, a legnagyobb szentté válhat.

Mivel még azok is elbotolhatnak, akik megélik és fejlesztik a keresztségben és a bérmlásban kapott gyümölcsöket, és elveszthetik a kegyelmet, az Úrjézus – aki jól ismer minket – óriási és rendkívüli orvosságot adott, hogy újra teljessé tegye a kegyelmet. Mi, akik már Máriának szenteltük magunkat és azok, akik erre készülnek, arra vagyunk hivatva, hogy

újra felfedezzük és nagy hittel rendszeresen járuljunk a kiengesztelődés szentségéhez, amely ismertebb nevén a bűnbánat szentsége, a gyónás.

„Mindenkinek mondjátok meg – mondta Mária 1986. január 16-án –, hogy a bűnöket meg kell gyónni! Túl sokan vannak azok, akik Jézust összezavarodott szívvel keresik. Mondjátok meg a papoknak is, hogy tegyenek eleget küldetésüknek; ők azok, akik feloldozhatnak.”

Valóban túl sokan vannak azok, akik nem gyónnak már; túl sokan vannak azok, akik szentáldozáshoz járulnak gyónás nélkül (pedig élettársi kapcsolatban vannak, vagy többször elhagyták a vasárnapi misét, esetleg nyugodtan léptek rendetlen szexuális kapcsolatba stb.); túl sokan vannak azok, akik azt kérdik maguktól, miért kellene elmenni ügyeiket elmesélni egy papnak, holott a pap nem meséli el az övéit híveinek!

Emlékezzünk rá és mondjuk el mindenkinek: amikor a pap kimondja e szavakat „én feloldozlak téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében...”, nem a pap az, aki feloldoz téged vétkeid alól és aki visszahelyez a kegyelmi állapotba, Jézus az, aki a papon keresztül feloldoz téged; Jézus az egyetlen – aki passiójának, a keresztnak és feltámadásának végtelen érdemei folytán és mint Isten is – valóban eltörölheti a vétkeket. A gyóntatószék, tehát – amit gyakran gyanakvóan vagy szomorúan méregetnek – ellenkezőleg: nem a szomorúság, hanem az öröm helye, mivel ezen a helyen találkozhatunk Isten végtelen irgalmával, amely eltörli és elfelejti a bűnünket olyan mértékben, amennyire mi valóban bűnbánóak vagyunk és a megtérés őszinte útján járunk.

De akkor miért nem lehet egyenesen Isten előtt gyónni egy jó lelkiismeretvizsgálattal, a paphoz való folyamodás nélkül?

Ennek két alapvető oka van:

1.) Ez magának Jézusnak az akarata volt, aki bevezette ezt a szentséget mielőtt Mennybe ment, és azt mondta apostolainak: „*Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek megtartjátok, az bűnben marad.*” Még egyértelműbben kitűnik Krisztusnak ez az akarata – ahogy olvassuk a Katolikus Egyház Katekizmusa 1444 pontjában – amely a „kulcsok hatalmáról szól”, amely át lett adva Péternek és a Tizenkettőnek: „*Neked adom a mennyek országának a kulcsait. Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit föloldasz a földön, föloldott lesz a mennyben is*” (Mt 16,19).

Ezekben a világos állításokban az Egyház – már a kezdetektől – megalapította a szentségi gyónás hagyományát és a lehetőséget, hogy Isten szolgája által megkapjuk a megbocsátást.

2.) A bűn mint olyan nem egyszerűen Isten ellen elkövetett, hanem az egész Egyházzal szemben elkövetett vétség is. Ugyanis amikor vétkezem a bennem lévő kegyelmi állapotot gyengítem vagy eltörölöm. Én, aki meg vagyok keresztelve és így élő sejtje vagyok az Egyház élő testének, amely Krisztus misztikus Teste, kevésbé járulok hozzá személyes szentségemmel, tehát elveszek egy szentségdarabot az egész Egyházból, kisebbitem az egész Test szentségét, kisebbitem az egész hitet. Egy egyszerű hasonlattal élve: amikor testünk bármely tagja fáj, talán nem érezzük magunkat zaklatottnak és nem fáj szinte az egész testünk? Lelki téren a bűn ugyanilyen hatást vált ki: rosszat teszek magammal, de magamon keresztül az egész Egyház-testtel, az egész hittel! Ezek az okai tehát annak, hogy pap előtt gyónunk: hiszen általa kiengesztelődök Istennel, akinek ő a szolgája, és így – Isten akaratából – a „kulcsok hatalmának” birtokosa; másodsorban kiengesztelődöm az egész Egyházzal és felebarátaimmal, akiknek a pap a képviselője, aki vissza tud helyezni engem a kezdeti kegyelmi állapotba. Ne felejtjük el végül, hogy a „fülbegyónásnak” az általános, közös feloldozással ellentétben – amely csak extrém és kivételes helyzetekben megengedett, ahogy II. János Pál 2002-ben leszögezte (ld. a „*Misericordia Dei*” Motu proprio dokumentumot) – az az előnye, hogy lehetőség van személyreszabott lelki vezetésre, amelyre manapság nagy szükség lenne, főleg a fiatalok körében.

Ennél a pontnál válaszolhatunk egy másik kérdésre: hányszor menjünk gyónni? Milyen gyakran? Természetesen nincs rá szabály, mivel mindenki rendelkezik saját lelkiismerettel; tartsuk szem előtt viszont, hogy XXIII. János pápa minden 3. nap gyónt; a Veronában élt

Calabria Szent János életének utolsó éveiben minden este; II. János Pál minden héten egyszer vagy kétszer! Ez a gyakoriság számunkra elképesztő lehet. Emlékszem egy lányra, aki meghallván János pápa háromnaponkénti gyónásának hírére, megbotránkozva kérdezte magától, miféle ember lehetett az valójában! De a helyes hozzáállás ennek épp teljesen az ellenkezője: minél jobban szeretsz ugyanis egy személyt, a vele szemben elkövetett apró mulasztásaid annál jobban rádnehezednek: nem így történik például két jegyes esetében, akik veszekednek? Azt kérdezzük magunktól: Túlzásba vittem volna? Visszatér még? Fel fog hívni? Stb.! Ugyanezt mondjuk Istennel való kapcsolatunkról: minél jobban szeretjük, annál jobban elszomorít és annál fájdalmasabb minden kis vétség, bűn.

Mindez világossá teszi számunkra, hogy az Egyház, az édesanya és mester, miért ajánlja még ma is (ajánlatos elolvasni figyelmesen a Katolikus Egyház Katekizmusa 1458. pontját) még a bocsánatos bűnök gyakori meggyónását is.

Egy banális példa megmagyarázhatja ennek a miértjét: tegyük fel, hogy játszunk a macskánkkal, és az váratlanul megkarmol minket: nem tépte le vagy ette meg az egyik kezünket, mégis rohanunk lefertőtleníteni, hogy elkerüljünk egy lehetséges fertőzést. Lelki téren ugyanez történik: egy elhanyagolt, nem leküzdött, vagy egyenesen gyakorolt bocsánatos bűn (vagyis egy enyhe, hétköznapi bűn) könnyen súlyos vagy halálos bűnhöz vezethet (amely előre megfontolt beleegyezéssel, teljes tudatossággal, súlyos dologban elkövetett bűn), az viszont már elválaszt téged a Kegyelemtől és az Istennel való közösségtől.

Összességében mindez megérteti velünk, hogy mennyire szükséges gyakran gyónni – főleg annak, aki valóban követni akarja a „Tota Pulchra”-t, a „Tökéletesen Szépet” és ezzel már a kezdeteknél le akarja küzdeni a démon sok csábítását. Természetesen nincs szabály, vagy megszabott gyónási gyakoriság: mindenkinek van lelkiismerete, de járuljunk a bocsánat szentségéhez legalább (hangsúlyozom, hogy legalább!) havonta egyszer.

Kedves testvéreim, ajánljuk fel tehát az őszinte, teljes és feltétel nélküli rendelkezésre állásunkat Égi Édesanyánknak, és ő csodákat tud majd véghezvinni bennünk. Az ő jelenlétének jeleivé és tanúivá tud minket tenni a testvérek között és a világban; és ha elesünk – és mindenki elesik – járuljunk bizalommal a kiengesztelődés szentségéhez: ez megtisztít minket a bűntől, alakítja lelkiismeretünket, növeli kegyelmi állapotunkat, és Mária közbenjárása által mind lelkesebbé tesz minket, hogy az ő anyai művének egyetlen céljért dolgozzunk: a lelkek megmentéséért!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!